Raad van State

200708799/1.
Datum uitspraak: 22 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/22544 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, van 28 november 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 mei 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 28 november 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 december 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S. Scheerhout, ambtenaar van Staat.

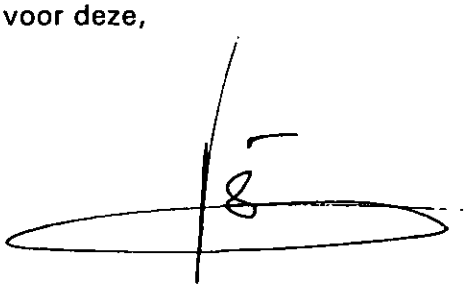
w.g. Horstink-von Meyenfeldt
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Scheerhout
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 januari 2008

318.
Verzonden: 22 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht
Nevenzittingsplaats Middelburg

AWB nummer: 07/22544
V-

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht

inzake

eiser,
gemachtigde mr. M.J.C. van den Hof,
advocaat te Veldhoven,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde mr. M. van Ettikhoven,
medewerkster bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

I. Procesverloop

Op 5 april 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Bij besluit van 8 mei 2007 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen.

Eiser heeft tegen dit besluit op 30 mei 2007 beroep ingesteld bij de rechtbank.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 16 november 2007. Partijen hebben zich laten vertegenwoordigen door hun gemachtigden. Ter zitting is het onderzoek in de zaak gesloten.

II. Overwegingen

1. Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende *jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, slechts worden* afgewezen, indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

2. In artikel 32 van de Vw 2000 is bepaald dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als

bedoeld in artikel 28 van die wet kan worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen, onder meer indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

3. Ingevolge artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:
a. die verdragsvluchteling is;
b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

4. Ingevolge artikel 1 A van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 (Trb. 1954, 88), zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967 (Trb. 1967, 76) is van vluchtelingschap sprake in geval de betrokkene afkomstig is uit een land waarin hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging wegens zijn godsdienstige, levensbeschouwelijke of politieke overtuiging, zijn nationaliteit, dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of tot een bepaalde sociale groep.

5. Eiser stelt te zijn geboren op en de Sierraleoonse nationaliteit te bezitten. Hij verblijft naar eigen zeggen sedert 21 mei 2001 als vreemdeling in de zin van de vreemdelingenwetgeving in Nederland. Op 6 juni 2001 heeft eiser een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingevolge artikel 28 Vw 2000. Bij besluit van 1 november 2001 is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, geldig van 6 juni 2001 tot 6 juni 2004, vanwege het categoriale beschermingsbeleid dat verweerder destijds voerde op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000.

6. Per 16 september 2002 heeft verweerder voornoemd beleid beëindigd. Het is niet in geschil dat in zoverre niet langer een grond bestaat voor verlening of verlenging van eisers verblijfsvergunning.

7. Eiser heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag - voor zover van belang en samengevat – aangevoerd dat hij uit Sierra Leone is gevlucht omdat hij te vrezen heeft voor zijn moeder, de rebellen en de plaatselijke bevolking die gezien heeft dat hij bij de rebellen verbleef. Eiser zou van een oom hebben gehoord dat zijn moeder een heks is, die hem zou willen opeten, zoals zij dat met zijn broers heeft gedaan. De rebellen zouden hem willen vermoorden omdat hij bij hen vandaan is gevlucht, terwijl hij geld van hen in bewaring had. Ten slotte zou de plaatselijke bevolking hem naar het leven staan, omdat ze hem voor rebel aanzien.

8. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eisers relaas ongeloofwaardig is en dat zich daarom buiten de d-grond evenmin een andere grond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voordoet. Volgens verweerder moet het ontbreken van documenten ter staving van het relaas aan eiser worden toegerekend. Daarbij heeft verweerder overwogen dat eiser onvoldoende medewerking heeft verleend aan het vaststellen van eisers reisroute.

Eiser heeft immers niet voldoende concrete en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reis per schip naar Nederland afgelegd. Daarnaast is verweerder, onder verwijzing naar het voornemen van 14 december 2006 tot afwijzing van de onderhavige aanvraag van oordeel dat eiser vage en summiere en voorts tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Verweerder acht het niet geloofwaardig dat eiser niet kan aangeven hoe lang het verblijf bij de rebellen heeft geduurd. Eiser heeft immers verklaard als landbouwer werkzaam te zijn geweest, zodat hij de tijd in ieder geval zou kunnen afmeten aan de hand van het regenseizoen. Eiser heeft verder slechts hele summiere informatie kunnen geven over de groep rebellen waarbij hij verbleef. Volgens eiser maakten zij deel uit van het RUF, maar eiser kon niet aangeven waar die afkorting voor staat. Verder wist hij slechts twee rebellen bij naam te noemen en kende hij de naam noch de locatie van het kamp, hoewel het kamp wel in de nabijheid van eisers dorp zou zijn gelegen. Ten derde acht verweerder het ongeloofwaardig dat eiser, zoals deze heeft verklaard, op eenvoudige wijze is ontsnapt bij de rebellen, terwijl hij naar zijn zeggen als vertrouweling van de rebellenleider veel geld in bewaring had gekregen. Ten slotte hecht verweerder geen waarde aan de niet nader geconcretiseerde verklaringen over eisers moeder.

9. Eiser heeft hiertegen in beroep aangevoerd dat verweerder ten onrechte anders dan ten tijde van de beslissing tot verlening van verblijfsvergunning op 1 november 2001 twijfelt aan de geloofwaardigheid van het relaas. In zijn als beroepsgronden herhaalde en ingelaste zienswijze heeft eiser aangegeven dat de aard van de reis per schip met zich brengt dat hij niet in staat is reisdocumenten over te leggen en dat het verder ook juist de bedoelding van de reisagent was dat eiser zo min mogelijk informatie omtrent de reis zou meekrijgen. Eiser stelt dat rekening dient te worden gehouden met zijn leeftijd ten tijde van de aanvraag in 2001. Volgens eiser had verweerder nadere vragen moeten stellen, indien hij van oordeel is dat de verklaringen onvoldoende zijn. Eisers verklaringen kunnen evenwel niet bij voorbaat ongeloofwaardig worden geacht, nu een en ander in overeenstemming is met het geen in zijn algemeenheid bekend is over Sierra Leone, aldus eiser. Hij stelt verder dat hij bij terugkeer het slachtoffer zal worden van een bij artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) verboden behandeling. Daarnaast meent hij dat hij mede vanwege het langdurige verblijf in Nederland in aanmerking zou moeten komen voor een verblijfsvergunning op de c-grond van artikel 29 van de Vw 2000. Verder is eiser van mening dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf op grond van artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000), gelet op zijn minderjarigheid ten tijde van de asielaanvraag in 2001. In aanvullende gronden van beroep heeft eiser ten slotte nog betoogd dat hij niet kan worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde en dat het in strijd is met artikel 8 van het EVRM om hem de gevraagde verblijfsvergunning te onthouden.

10. De rechtbank overweegt als volgt.

11. Anders dan eiser meent, kan naar het oordeel van de rechtbank in het thans bestreden besluit niet worden gelezen dat verweerder in het kader van de onderhavige aanvraag aan eiser tegenwerpt dat deze een gevaar vormt voor de openbare orde. Nu in de overwegingen van het bestreden besluit wordt overwogen dat de strafrechtelijke antecedenten van eiser, afgezet tegen de glijdende schaal, geen consequenties kunnen hebben, moet het er voor worden gehouden dat een en ander niet van invloed is geweest op de beoordeling van het asielrelaas. Verweerders gemachtigde ter zitting heeft dit bevestigd.

12. De rechtbank is voorts van oordeeel dat de eerdere vergunningverlening er niet aan in de weg staat om aan eiser thans het ontbreken van documenten en twijfel aan de

geloofwaardigheid van het relaas tegen te werpen. Zoals verweerders gemachtigde ter zitting heeft aangegeven, impliceert die eerdere vergunningverlening op grond van het categoriale beschermingsbeleid niet dat eisers relaas op dat moment voor waar werd gehouden, doch slechts dat niet werd getwijfeld aan eisers nationaliteit. Het is niet verder aannemelijk geworden dat eiser is benadeeld in zijn mogelijkheden om zich thans te verweren tegen bedoelde tegenwerpingen.

13. Het is niet in geschil dat eiser geen documenten of bescheiden heeft kunnen overleggen ter staving van zijn asielrelaas. Onder die omstandigheden, mag van een vreemdeling worden verwacht dat deze eigener beweging concrete en verifieerbare informatie verschaft omtrent zijn reis(route). De omstandigheid dat sprake is van minderjarigheid is van invloed op de mate waarin dit mag worden verwacht, maar ook ten aanzien van een minderjarige geldt dat verweerder het in beginsel niet aannemelijk hoeft te achten dat deze niet of nauwelijks iets kan verklaren omtrent de reis, zoals in dit geval. De enkele gestelde omstandigheid dat het de bedoeling is dat eiser geen informatie kan verstrekken, doet niet af aan diens eigen verantwoordelijkheid. Daarbij is in dit geval van belang dat eiser ten tijde van de reis weliswaar minderjarig, doch al wel 16 jaar oud was.

14. Het vorenstaande leidt ertoe dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het ontbreken van documenten en bescheiden ter staving van de asielaanvraag aan eiser moet worden toegerekend. Dit doet afbreuk aan de op voorhand bestaande bereidheid om het asielrelaas voor waar aan te nemen. Alsdan dient er van dit relaas een positieve overtuigingskracht uit te gaan, wil het grond kunnen zijn voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunning.

15. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen, zoals hierboven verwoord, dat in dit geval een dergelijke positieve overtuigingskracht ontbreekt. Hetgeen in beroep is aangevoerd, leidt niet tot een ander oordeel. De enkele omstandigheid dat summiere verklaringen in overeenstemming zijn met de algemeen bekende informatie over het land van herkomst is niet zonder meer voldoende om die verklaringen voor waar te moeten houden. Gezien de op eiser rustende last om zijn relaas aannemelijk te maken, kan in dit geval dan ook niet worden gezegd dat verweerder nader onderzoek naar die verklaringen had moeten doen.

16. Uit het voorgaande volgt dat met het asielrelaas niet aannemelijk is geworden dat zich een van de gronden voor verlening, genoemd in artikel 29 van de Vw 2000 voordoet.

17. Voor zover eiser heeft gesteld dat het langdurige verblijf in Nederland reden zou moeten zijn voor het verlenen van een verblijfsvergunning op de c-grond, miskent deze stelling het asielgerelateerde karakter van deze verleningsgrond, die uitsluitend betrekking kan hebben op feiten of omstandigheden die verband houden met de redenen van het vertrek uit het land van herkomst.

18. Evenmin heeft verweerder in de onderhavige asielaanvraag aanleiding kunnen zien tot het verlenen van een reguliere verblijfsvergunning op grond van artikel 3.52 van het Vb 2000. Eisers algemene verwijzing ter zitting naar verweerders praktijk doet er niet aan af dat verweerder een dergelijke ambtshalve bevoegdheid mist.

19. Ten slotte faalt ook eisers beroep op artikel 8 van het EVRM. Volgens vaste jurisprudentie werkt dit verdragsartikel in asielzaken uitsluitend door in artikel 29, eerste lid

onder e en f van de Vw 2000. Vaststaat dat de aldaar beschreven situaties zich hier niet voordoen. Voor zover eiser overigens een beroep wil doen op bedoelde verdragsrechtelijke bescherming, is dat slechts mogelijk in het kader van een aanvraag om verlening van een reguliere verblijfsvergunning.

20. Het beroep is mitsdien ongegrond.

21, Er is geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

III. *Uitspraak*
De rechtbank 's-Gravenhage,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. J.F.I. Sinack en uitgesproken in het openbaar op 28 NOV. 2007 in tegenwoordigheid van P.C.M. van Leeuwen, griffier.

De griffier De rechter

Afschrift verzonden op: 28 NOV. 2007

VOOR COPIE CONFORM
De griffier van de
rechtbank
Sector Bestuursrecht
wnd

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

Het beroepschrift moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Posthus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage

TRC ADVOCATEN
TILMAN ROSENS VAN DER CORPUT

mr. F.J.G. Tilman
mr. H.F.P. van Gastel
mr. H.J. Rosens m. C.L.
mr. C.M. van der Corput
mr. R.D.J.M. van der Linden
mr. J. Hellendoorn*
mr. E.J.M. Vanmaselroy
mr. T.J.P. Jeltema
mr. G.W.A. Bernaers
mr. Th.H.C.M. Derks*
mr. C.W.M.M. Uitdehaag
mr. M.J.C. van den Hoff
mr. S.J.P.H. Custers-Kuijpers*
mr. C.D. Basman
mr. C.G.J. van Kooten
mr. L.A.W. van den Broek
mr. E. Geerlings
mr. A.J. Vereijken
mr. ing. H.J.M. Smelt
mr. E.C.J. Kohl

1

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
17 DEC 2007
ZAAKNR: 200708759-1
AAN: 17
BEHANDELD DOOR: EJD

per aangetekende post en telefax: 070-3651380

5 251-A

Betreft : **HOGER BEROEPSCHRIFT ASIEL**
Inzake : / Staat
Justitienr. :
V.nr. :
Proc.nrs.Rb. : AWB 07 / 22544
Ons kenmerk : MvdH/Ho1248

Geeft te kennen:

hierna te noemen "appellant", geboren op , van Sierraleoonse nationaliteit, wonende te aan de in deze zaak woonplaats kiezende te Veldhoven aan het Bolwerk 18, op het kantoor van mr. M.J.C. van den Hoff, advocaat en procureur aldaar, die tot gemachtigde wordt gesteld en als zodanig voor hem zal optreden.

De gemachtigde verklaart door appellant tot het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd.

Verweerder in deze is de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

Appellant komt hierbij tijdig in hoger beroep van een uitspraak van 28 november 2007 van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Middelburg, gewezen onder het registratienummer AWB 07 / 22544.
De uitspraak is verzonden op 28 november 2007
Afschrift van deze uitspraak wordt hierbij overgelegd. **(productie 1)**

Appellant verzoekt al hetgeen door of namens hem eerder naar voren is gebracht als hier woordelijk herhaald en ingelast te beschouwen.

Kantoor Veldhoven
Bolwerk 18 5506 MK Veldhoven
Postbus 153 5500 AD Veldhoven
Telefoon +31 (0) 40 294 45 00
Telefax +31 (0) 40 294 45 50
E-mail advocaten@trc-advocaten.nl

Kantoor Horst*
Hoofdstraat 19 5961 EX Horst
Postbus 6104 5960 AC Horst
Telefoon +31 (0) 77 396 91 82
Telefax +31 (0) 77 398 81 91
E-mail advocaten@trc-advocaten.nl

www.trc-advocaten.nl
Stichting beheer gelden derden
Rabobank rek.nr. 15 56 74 379
ABN AMRO rek.nr. 40 26 40 004

Wij verrichten onze diensten uitsluitend onder toepasselijkheid van de algemene voorwaarden, die op de achterzijde van deze brief staan afgedrukt en zijn gepubliceerd op onze website. In deze algemene voorwaarden is onder meer een beperking van aansprakelijkheid opgenomen.

Tegen de bestreden uitspraak van de rechtbank worden de navolgende grieven aangevoerd.

Grief 1
Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het ontbreken van documenten en bescheiden ter staving van de asielaanvraag appellant moet worden toegerekend en dit afbreuk doet aan de op voorhand bestaande bereidheid om het asielrelaas voor waar aan te nemen.

Toelichting
Uit het relaas van appellant blijkt dat hij op 16-jarige leeftijd naar Nederland is gekomen en hij nooit in het bezit is geweest van een paspoort, een verblijfsdocument dan wel een document ter ondersteuning van zijn identiteit en/of nationaliteit.
Uit het algemeen ambtsbericht Sierra Leone van november 2007 blijkt dat elke burger van Sierra Leone van 16 jaar en ouder wordt geacht een identiteitskaart te hebben en appellant jonger was dan 16 jaar toen hij door de rebellen werd meegenomen.
Voordat appellant door de rebellen werd meegenomen was hij (nog) niet verplicht om een identiteitsdocument te hebben en is dit ook niet aangevraagd.
Appellant heeft nooit een paspoort aangevraagd omdat daartoe geen enkele aanleiding was.

Gelet op de wijze waarop appellant heeft gereisd, illegaal aan boord van een schip, is het ook niet mogelijk om hiervan bewijs te hebben.
Daarnaast is hij niet in het bezit van een bewijs van verblijf bij de rebellen in de vorm van schriftelijke verklaringen, omdat dergelijke stukken nu eenmaal niet worden verstrekt.
Er is dan ook sprake van bewijsnood.

Grief 2
Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat in dit geval een (dergelijke) positieve overtuigingskracht ontbreekt en hetgeen in beroep is aangevoerd niet tot een ander oordeel leidt alsmede de enkele omstandigheid dat summiere verklaringen in overeenstemming zijn met de algemeen bekende informatie over het land van herkomst niet zondermeer voldoende is om die verklaringen voor waar aan te houden.

Toelichting
De Rechtbank heeft niet gemotiveerd waarom verweerder zich naar de oordeel van de Rechtbank in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat in dit geval een dergelijke positieve overtuigingskracht ontbreekt en lijdt de uitspraak aan een motiveringsgebrek.

Daarnaast is appellant van mening dat zijn asielrelaas gelet op het feit dat hij ten tijde van het indienen van zijn aanvraag pas 16 jaar oud was adequaat is en inzage geeft in de

omstandigheden waaronder en de reden waarom hij het land van herkomst is ontvlucht en nu bescherming nodig heeft.
Hierbij komt dan nog dat hetgeen hij heeft verklaard in overeenstemming is met de algemeen bekende informatie over Sierra Leone waardoor zijn relaas niet onaannemelijk of bevreemdingwekkend is.

Grief 3
Ten onrechte heeft de Rechtbank gesteld dat (uit het voorgaande volgt dat) met het asielrelaas niet aannemelijk is geworden dat zich één van de gronden voor verlening, genoemd in artikel 29 van de Vw 2000 voordoet.

Toelichting
Zie de toelichting op de grieven 1 en 2.
Appellant is van mening dat uit zijn asielrelaas blijkt dat hij bij terugkeer naar Sierra Leone heeft te vrezen voor vervolging door de autoriteiten vanwege zijn gedwongen verblijf bij de rebellen en hij daarnaast heeft te vrezen voor wraak van de rebellen en de burgerbevolking. Bovendien vreest appellant voor zijn moeder.
Hij is dan ook van mening dat er alle aanleiding is om de aanvraag in te willigen op a- en de b-grond van artikel 29 lid 1 Vw.

Grief 4
Ten onrechte heeft de Rechtbank het beroep ongegrond verklaard en nagelaten het bestreden besluit te vernietigen en verweerder te veroordelen in de proceskosten.

Toelichting
Ten onderbouwing van deze grief verwijst appellant naar de grieven 1 en 2.

Afschrift van dit hoger beroepschrift is per post toegestuurd aan verweerder.

Conclusie

Op voormelde gronden verzoekt appellant uw Afdeling om het hoger beroep gegrond te verklaren, de bestreden uitspraak te vernietigen en het beroep tegen het besluit van verweerder van 8 mei 2007 alsnog gegrond te verklaren met vernietiging van dat besluit, dan wel de zaak naar de rechtbank terug te verwijzen met veroordeling van verweerder in de kosten van het beroep en het hoger beroep.

Veldhoven, 17 december 2007

Gemachtigde,
M.J.C. van den Hoff